

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק י"ט

קונטרס 499

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רצא

בעל מגלה העמקות בשם האריז"ל דאחד מג' דברים שנצרך משיח בן יוסף לבוא בכל דור ודור, הוא לגלות רזי התורה – עד כאן דברי המגלה העמקות - ואז בעל תולדות יצחק ממשיך וכותב "דלבי אומר לי בברור אשר לזה נשלח לנו עיר וקדיש כו' הגר"א" עין שם, והדברים ברורין.

ואשמח אם תוכלו להעמיד הדברים על אמתתן, וגם להודיע לרב הכותב מכתב הנ"ל נרו יאיר, ותזכו לסייעתא דשמיא בעבודתכם החשובה.

ממני:

**חיים דב גרונער מענגלאנד
כעת בירושלים עיר הקדש**

תגובת המערכת: [הפונה שלו היתה בדיוק כמו שכבוד תורתו הרמה כתב, ובאריכות, בעזרת השם בגליון הבא ישיב על זה].

– מכתב נז –

ערב שבת קדש פרשת משפטים לסדר "ואנשי קדש תהיון לי וגו'" חדש שבט תש"ע.

לכבוד הרב הגאון המרביץ תורה רב שלום יהודה גראס שליט"א מרא דאתרא דבית מדרש "עטרת ישעיה" בית שמש.

שלום וברכה!

רציתי לעורר על גדל חשיבות הזהר הקדוש ומקומו בחיי יום יום. ביורה דעה חלק א' (סימן פ"ט סעיף א') מדבר על האסור לאכל חלב אחרי בשר, ופוסק המחבר שצריך להמתין שש שעות. ומקורו מהגמרא בחלין (דף קה). "בהא סעודתא הוא דלא אכילנא לסעודתא אחריתא אכילנא", וזה על פי הרמב"ם שבין סעודה לסעודה הוא שש שעות. אבל בהג"ה שם פוסק מעקר הדין כהראשונים שלא מצריכים שש שעות דוקא אלא כל זמן שברך ברכת המזון והתחיל סעודה חדשה מתר אחר קניוח והדחה. ואז כותב שהמנהג

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

הפשוט במדינות אלו להמתין שעה אחת. ולא מובן המנהג הזה, דמה ענין סעדה אחריתי לשעה אחת ומה מקורו. ועל זה בא הגאון מוילנא זצ"ל בבאור הגר"א שמקור הדברים הוא מהזהר הקדוש פרשת משפטים, ששם כתוב "דכל מאן דאכיל האי מיכלא כחדא או בשעתא חדא או בסעודתא חדא וכו'" וממשיך הזהר הקדוש לתאר גדל הפגם ואיך שהוא מעורר דין רחמנא ליצלן עין שם בארך.

ועוד שם בסמוך (בסעיף ב') בנוגע להלכה שאחרי חלב אין שעור זמן להמתין לאכל מאכלי חלב, מביא הרמ"א שיש בזה מחמירים. ועין בספר בדי השלחן (סעיף קטו ס"ה) שמסביר שיש כאן ב' חמרות נפרדות. האחד הוא שבכל מאכל חלב יש להמתין שעה לפני שיאכל בשר, והשני בגבינה קשה להמתין כמו אחרי אכילת בשר. וההלכה השניה מפרסמת ותלויה בסברה פשוטה, שגם גבינה קשה ממשיך טעם כמו בשר, אבל ההלכה הראשונה באמת קשה להבין דבגמרא מבאר דאחר חלב אין צורך להמתין, ולפי ה"יש מחמירין" חמור כמו אחרי בשר ממש. ועל זה בא הגר"א עוד פעם ופרש דגם זה בנוי על דברי הזהר הקדוש הנ"ל. דשם לא מחלק בין איזה אכל קדם חלב או בשר, וגם לא מחלק בין איזה מאכל חלב, כל שאכלו בשעתא חדא. ועין בערוך השלחן שיש חולקים אם חומרא זאת נוהגת גם בבשר עוף, וחולקים במשמעות הזהר.

ומוסיף הגר"א שאין כאן סתירא בין הזהר הקדוש והגמרא, שהזהר הקדוש בא להוסיף חומרא, וכבר ראינו בגמרא עצמה מעלת המחמיר בדברים אלו (דאבא של מר עוקבא המתין מעת לעת עין שם). ולכאורה זה הולך עם שיטת הגאון בזה שלעולם אין סתירות בין הגמרא והזהר הקדוש, רק שאין יודעין הפרוש בזהר או בגמרא על כן אומרים שהם מחלקים (מרבני חיים וולאזין בספר עץ חיים).

חפץ השם בינדכם יצליח להגדיל תורה ולהאדירה, הדורש שלומכם

תמיד:

אפרים ווייס, רמת בית שמש

רפואה לכל - אף הקדוש ברוך הוא רפואה לכל. מה תפוח נמצא בגוונים, כמו שבארנו - אף הקדוש ברוך הוא נמצא בגוונים עליונים. מה תפוח יש בו ריח דק מכל שאר העצים - אף הקדוש ברוך הוא כתוב בו ריח לו כלבנון. מה תפוח טעמו מתוק - אף הקדוש ברוך הוא כתוב בו חכו ממתקים.

והקדוש ברוך הוא משבח את כנסת ישראל כמו שושנה, והרי בארנו את הדברים למה כמו שושנה, והרי נתבאר. רבי יהודה אמר, בשעה שמתרבים צדיקים בעולם, כנסת ישראל מעלה ריחות טובים, ומתברכת מן המלך הקדוש, ופניה מאירים. ובזמן שמתרבים הרשעים בעולם, כבכול אין כנסת ישראל מעלה ריחות טובים, וטועמת מהצד האחר המר, או כתוב (איכה ב) השליף משמים ארץ וגו', ופניה חשוכים.

רבי יוסי אמר, בשעה שמתרבים צדיקים בעולם, כתוב (שם ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני. ובזמן שמתרבים רשעים בעולם, כתוב השיב אחר ימינו. רבי חזקיה אמר מפאן, (משלי יז) ונגנן מפריד אלוף, כלומר, מפריד את המלך מהגבירה. זהו שכתוב ערות אביך וערות אמה לא תגלה.

רבי אלעזר היה יושב לפני אביו. אמר לו, אם פרקליט יש בעולם, הוא נמצא עם הגבירה. ואם יש בעולם קטגור, הוא נמצא עם הגבירה. למה? אמר לו, למלך שהיה לו בן מן הגבירה - כל זמן שאותו הבן עושה את רצון המלך, המלך שם מדורו עם

ההוא בר עביד רעותא

תפוח הוא אסוותא לכלא, אוף קדשא בריך הוא אסוותא לכלא. מה תפוח אשתכח בגווי, כמה דאוקימנא, אוף קדשא בריך הוא אשתכח בגווינין עלאיני. מה תפוח אית ביה רוחא דקיק מכל שאר אילני, אוף קדשא בריך הוא כתיב ביה (הושע יד) וריח לו כלבנון. מה תפוח טעמיה מתיקא, אוף קדשא בריך הוא כתיב ביה (שיר השירים ה) חכו ממתקים.

וקודשא בריך הוא משבח לה לפנסת ישראל בשושנה, והא אוקימנא מלי, אמאי כשושנה, והא אתמר. רבי יהודה אמר, בשעתא דאסגיאנו זפאי בעלמא, כנסת ישראל סלקא ריחין טבין, ומתברכא ממלכא קדישא, ואנפיה נהירין. ובזמנא דאסגיאנו חייבין בעלמא, כבכול כנסת ישראל לא סלקא ריחין טבין, ואטעמת מסטרא אחרא מריא. כדון, כתיב (איכה ב) השליף משמים ארץ וגו', ואנפיה חשוך.

רבי יוסי אמר, בשעתא דאסגיאנו זפאין בעלמא, כתיב (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני. ובזמנא דאסגיאנו חייבין בעלמא, כתיב (איכה ב) השיב אחר ימינו. רבי חזקיה אמר מהכא, (משלי טז) ונגנן מפריד אלוף, כלומר פריש מלכא מן מטרוניתא, הדא הוא דכתיב ערות אביך וערות אמה לא תגלה.

רבי אלעזר היה יתיב קמי אבוי, אמר ליה, אי פרקליטא בעלמא במטרוניתא אשתכח, ואי קטיגוריא בעלמא במטרוניתא אשתכח, אמר ליה, למלכא דהיה בר ממטרוניתא, כל זמנא דההוא בר עביד רעותא דמלכא, מלכא עביד מדוריה במטרוניתא. וכל זמנא דלא היה

דְּמִלְכָּא, מְלַכָּא, פְּרִישׁ

מְדוּרָה וְהַתְּרָה. וְכָל זְמַן מְשַׁחֲרֵיהָ אֵל

עוֹשֶׂה אֶת רְצוֹן הַמֶּלֶךְ, מִפְּרִיד אֶת מְדוּרוֹ מִן הַגְּבִירָה.

כִּךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל - כָּל זְמַן שֶׁיִּשְׂרָאֵל עוֹשִׂים אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁם מְדוּרוֹ עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְכָל זְמַן שֶׁאֵין יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁם מְדוּרוֹ עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מָה הַטַּעַם? כִּי יִשְׂרָאֵל הוּא בְּנוֹ הַכְּבוֹד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכְּתוּב בְּנִי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל. הָאֵם זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁכְּתוּב (משלי א) וְאֵל תִּטַּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ.

בֵּא רְאֵה, כָּל זְמַן שֶׁיִּשְׂרָאֵל רְחוּקִים מִהֵיכַל הַמֶּלֶךְ, כִּכְיֹכֹל הַגְּבִירָה הַתְּרַחֲקָה עִמָּהֶם. מָה הַטַּעַם? כִּי הַגְּבִירָה לֹא הִקְדִּימָה שְׂבִטָה לְבֵן הַזֶּה וְהַלְקוּתוֹ כִּדִּי לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כִּי הַמֶּלֶךְ לֹא מְלַקֵּחַ אֶת בְּנוֹ לְעוֹלָמִים, אֲלֹא מִשְׁאִיר הַכֹּל בְּיַד הַגְּבִירָה לְהַנְהִיג אֶת הַהֵיכַל וְלְהַלְקוֹת אֶת בְּנָה וְלְהַנְהִיגוֹ בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ.

וְסוּד הַדְּבָר - שֶׁכְּתוּב (משלי לא) דְּבָרֵי לְמוֹאֵל מְלֵךְ מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אָמוֹ, (אמו ודאי) דָּא בַת שְׁבַע, וְהָרִי נֶאֱמַר הַכְּתוּב (שם י) מִשְׁלֵי שְׁלֹמֹה בֶן חֲכָם יִשְׁמַח אָב וּבֶן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ. תּוֹגַת אָמוֹ וְדָאִי. רְאֵה מָה כְּתוּב, בֶּן חֲכָם יִשְׁמַח אָב. בְּעוֹד שֶׁהֵבֵן הַזֶּה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְהוּא חֲכָם - יִשְׁמַח אָב (כֹּל), זֶה הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ לְמַעְלָה. יִשְׁמַח אָב סְתָם. נִמְצָא הֵבֵן הַזֶּה בְּדֶרֶךְ כּוֹשְׁלֵת - מָה כְּתוּב? וּבֶן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ. תּוֹגַת אָמוֹ וְדָאִי, זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְסוּד הַדְּבָר כְּתוּב, (ישעיה ג) וּבִפְשַׁעֵיכֶם שִׁלַּחְתֶּם אִמְכֶם.

הַיּוֹם שֶׁעָלָה שְׁלֹמֹה לְחֻמְכָּה וְאָמַר

כִּךְ קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּפְנִסַת יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל עֵבְדִין רְעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁוֵי מְדוּרִיהּ בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל לֹא עֵבְדִין רְעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׁוֵי מְדוּרִיהּ בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל הוּא בְּרָא בּוֹכְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכְּתִיב, (שמות ד) בְּנִי בְּכוֹרִי יִשְׂרָאֵל. אִמָּא, דָּא הִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְכְּתִיב, (משלי יא) וְאֵל תִּטַּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ.

הָא חֲזִי, כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל רְחֻקִין מִהֵיכַל דְּמִלְכָּא, כִּכְיֹכֹל מִטְרוּנִיתָא אַתְּרַחֲקַת עִמָּהוֹן. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּמִטְרוּנִיתָא לֹא אֶקְדִּימַת קִיסְטָא לְהָאִי בֵּר, לְאַלְקָאָה לִיהּ, לְמִיּהוּ בְּאוּרַח מִישַׁר. בְּגִין דְּמִלְכָּא לֹא אֶלְקִי לְבְרִיהּ לְעֵלְמִין. אֶלָּא שְׂבִיק כְּלָא בִידָא דְּמִטְרוּנִיתָא, לְאַנְהָגָא הֵיכַלָּא, וְלְאַלְקָאָה בְּרָהּ, וְלְדְבָרָא לִיהּ בְּאוּרַח קְשׁוּט, לְקַבְּלִיהּ דְּמִלְכָּא.

(ד' ע"ד ע"ב)

וְרִוָּא דְּמִלְהָ דְכְּתִיב, (משלי לא) דְּבָרֵי לְמוֹאֵל מְלֵךְ מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אָמוֹ (אמו ודאי), דָּא בַת שְׁבַע, וְהָא אַתְּמַר כְּתִיב, (משלי י) מִשְׁלֵי שְׁלֹמֹה בֶן חֲכָם יִשְׁמַח אָב וּבֶן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ. תּוֹגַת אָמוֹ וְדָאִי. חֲמִי מָה כְּתִיב, בֶּן חֲכָם יִשְׁמַח אָב, בְּעוֹד דְּהָאִי בֵּר אָזִיל בְּאוּרַח מִישַׁר, וְהוּא חִפְיָמָא, יִשְׁמַח אָב (כֹּל), דָּא מְלַכָּא קְדִישָׁא לְעִילָא. יִשְׁמַח אָב סְתָם. אֲשַׁתְּכַח הָאִי בֵּר בְּאוּרַחא תְּקֵלָא, מָה כְּתִיב וּבֶן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ. תּוֹגַת אָמוֹ וְדָאִי, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְרִוָּא דְּמִלְהָ כְּתִיב, (ישעיה ג) וּבִפְשַׁעֵיכֶם שִׁלַּחְתֶּם אִמְכֶם.

הָא חֲזִי, לֹא אֲשַׁתְּכַח חֲדוּתָא קָמִי קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא נִמְצָאת שְׁמַחָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ

שיר השירים. אִזְ הַאִירוּ פְּנֵי
הַגְּבִירָה, וְכֹא הַמְּלֶךְ לְהַשְׂרוֹת אֶת
מְדוּרוֹ עִמָּה. זְהוּ שְׂכֵתוֹב (מלכים-א
ד) וַתֵּרֶב חֲכַמַת שְׁלֹמֹה וְגו'. מֵה
זֶה וַתֵּרֶב? שְׁעֵלָה הִיפִי שֶׁל
הַגְּבִירָה וְהַתְּגַלָּה בְּדִרְגוֹתֶיהָ עַל
כָּל שְׂאֵר הַדְּרָגוֹת, כִּי הַמְּלֶךְ שֶׁם
אֶת מְדוּרוֹ עִמָּה. וְכֹל כֵּף לְמָה?
כִּי הוֹצִיאָה אֶת הַבֶּן הַחֲכָם הַזֶּה
לְעוֹלָם (למלך).

וּבִשְׁהוֹצִיאָה אֶת שְׁלֹמֹה, הִיא
הוֹצִיאָה לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְכֹלָם הָיוּ
בְּדִרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת צְדִיקִים כְּשֹׁלֵמָה
(בשלים), שֶׁהִקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁמַח
בָּהֶם, וְהֵם בּוֹ. וְכִיּוֹם שְׁתַּקַּן
שְׁלֹמֹה אֶת הַבַּיִת לַמֶּטֶה, תִּקְנָה
הַגְּבִירָה בֵּית לַמְּלֶךְ, וְשִׁמּוּ מְדוּרָם
יַחַד, וְהֵאִירוּ פְּנֵיהָ בְּשִׂמְחָה
וּשְׁלֵמוֹת. אִזְ נִמְצְאָה שְׂמֵחָה לְכָל,
לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְכֹל כֵּף לְמָה?
כִּי כְּתוּב מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אִמּוֹ,
שֶׁהִנְחִיגָה אוֹתוֹ לְרֹצוֹן הַמְּלֶךְ.
וּבִשְׂהַבֵּן הַזֶּה, כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ
(שְׂדֵרָה), אֵינּוּ מִתְּנַהֵג לְרֹצוֹן הַמְּלֶךְ,
אִזּוֹ עֲרוֹת הַכֹּל, עֲרוֹת כָּל
הַצְּדִיקִים, שֶׁהָרִי הַמְּלֶךְ פּוֹרֵשׁ
מֵהַגְּבִירָה, וְהַגְּבִירָה הַתְּרַחֲקָה
מֵהֵיכָלוֹ, וּמִשׁוּם כֵּף זֹהֵי עֲרוֹת
הַכֹּל. וְכִי אֵין זֹו עֲרוֹה, מְלֶךְ בְּלִי
גְּבִירָה, וְגְּבִירָה בְּלִי מְלֶךְ? ! וְעַל
זֶה פְּתוּב, עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ
לֹא תִגְלֶה אִמְךָ הִיא. אִמְךָ הִיא
וְדָאִי, וְשׁוֹרָה עִמְךָ. מִשׁוּם כֵּף לֹא
תִגְלֶה עֲרוֹתָה.

רְבִי שְׁמַעוֹן הַקִּישׁ יָדִיו וּבִכָּה
וְאָמַר: אוֹי אִם אִמְר וְאִגְלָה סוּד,
אוֹי אִם לֹא אִמְר, שִׁיאֲבָדוּ
הַחֲבָרִים דְּבָר. (יחזקאל יא) אֶהָהּ ה'
אֱלֹהִים כְּלָה אֶתָּה עֲשֵׂה אֶת
שְׂאֵרִית יִשְׂרָאֵל. מֵה זֶה אֶהָהּ?
וּמֵה זֶה כְּלָה אֶתָּה עֲשֵׂה? אֶלָּא
סוּד הַדְּבָר - בְּזִמְן שֶׁה' תַּחְתּוֹנָה

בְּרִיךְ הוּא, כְּיוֹמָא דְסָלִיק שְׁלֹמֹה לְחַכְמָתָא,
וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים. כְּדִין נִהִירוּ אֲנָפוּי
דְּמִטְרוֹנִיתָא, וְאֶתִי מַלְכָּא לְמִשְׁרֵי מְדוּרֵיהָ
עִמָּה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (מלכים א ה) וַתֵּרֶב חֲכַמַת
שְׁלֹמֹה וְגו'. מָאִי וַתֵּרֶב. דְּסָלִקָּא שְׁפִירו
דְּמִטְרוֹנִיתָא, וְאֶתְרַבִּיאת בְּדִרְגָּהָא עַל כָּל שְׂאֵר
דְּרָגִין, בְּגִין דְּמַלְכָּא שְׁוִי מְדוּרֵיהָ בָּהּ. וְכֹל כֵּף
לְמָה. בְּגִין דְּאִפִּיקַת בְּרָא חֲפִימָא דָּא לְעֵלְמָא.

(ג"א למלכא)

וְכֹר אִפִּיקַת לִיה לְשְׁלֹמֹה, לְכָל יִשְׂרָאֵל אִפִּיקַת,
וְכִלְהוּ הוּוּ בְּדִרְגִין עֲלִאִין וְכָאִין כְּשֹׁלֵמָה
(ס"א בשלמא). דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדִי בְּהוּ, וְאֵינּוֹן
בִּיה. וּבְיוֹמָא דְשִׁכְלָל שְׁלֹמֹה בִּיתָא לְתַתָּא,
אֶתְקִינַת מִטְרוֹנִיתָא בִּיתָא לְמַלְכָּא. וְשׁוּו
מְדוּרֵיהוֹן כְּתַדָּא, וּנְהִירוּ אֲנָפְהָא בְּחִדּוּהָ
שְׁלִימוֹ. כְּדִין אֲשִׁתְּכַח חִדּוּתָא לְכֹלָא, לְעִילָא
וְתַתָּא. וְכֹל כֵּף לְמָה. בְּגִין דְּכְּתִיב, מִשָּׂא אֲשֶׁר
יִסְרְתוּ אִמּוֹ, דְּדַבְּרַת לִיה לְרַעוּתָא דְּמַלְכָּא.

וְכֹר הֵאִי בַר כְּמָה דְּאִמִּינָא, (ס"א דאצטרדין) לָא
אֶתְדַבֵּר לְרַעוּתֵיהָ דְּמַלְכָּא. כְּדִין הִיא
עֲרִייתָא דְכֹלָא, עֲרִייתָא דְכָל סְטְרִין דְּהָא מַלְכָּא
פְּרִישׁ מִמִּטְרוֹנִיתָא, וּמִמִּטְרוֹנִיתָא אֶתְרַחֲקַת
מֵהֵיכָלֶיהָ, וּבְגִין כֵּף עֲרִייתָא הִיא דְכֹלָא. וְכִי
לָא עֲרִייתָא הוּא, מַלְכָּא בְלָא מִטְרוֹנִיתָא,
וּמִטְרוֹנִיתָא בְלָא מַלְכָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, עֲרוֹת
אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה אִמְךָ הִיא. אִמְךָ
הִיא וְדָאִי, וְשׁוֹרָה עִמְךָ, בְּגִינֵי כֵּף לֹא תִגְלֶה
עֲרוֹתָה.

רְבִי שְׁמַעוֹן אֶקִּישׁ יְדוּי וּבִכָּה, וְאָמַר וּוִי אִי
אִימָא וְגִלְגִּינָא רְזָא, וּוִי אִי לָא אִימָא,
דְּיִיבְדוֹן חֲבָרִיָּא מְלָה. (יחזקאל יא) אֶהָהּ יְי' אֱלֹהִים
כְּלָה אֶתָּה עוֹשֶׂה אֶת שְׂאֵרִית יִשְׂרָאֵל. מָאִי
אֶהָהּ. וּמָאִי כְלָה אֶתָּה עוֹשֶׂה. אֶלָּא רְזָא דְמְלָה. בְּזִמְנָא דְה' תַּתָּאָה אֶתְתַּרְכַּת

התגברשה מהיכל המלך, ה' אחרת
עליונה מונעת ברכתה, ואז
כתוב, אהה כלה אתה עשה.
משום שפשיהיא (הה' הוואת) נמנעת
מברכות, ה' אחרת מונעת אותם
מהכל. מה הטעם? כי ברכות
אינן מצויות, אלא במקום
ששורים זכר ונקבה.

ועל זה כתוב, (ירמיה כה) ה' מפרום
ישאג וממעון קדשו יתן קולו
שאג ישאג על גוהו. על גוהו
ממש. זו הגבירה, וגוהו ודאי.
ומהו אומר? אוי שהתברכתי את
ביתי וכי'. ביתי זהו זיוג הגבירה.
וגוהו ודאי ערות אביך וערות אמך
לא תגלה. שהרי מכל הצדדים זו
ערוה. ואז, לבשו שמים קדרות
ושק הושם פסותם, שהרי מקום
ירשת הברכות של מעינות
הנחלים שהיו שופעים ומשקים
כראוי, נמנעו.

שנינו, כשנפרד המלך מן הגבירה
ואין ברכות מצויות, אז נקרא ו"י.
מה הטעם ו"י? שלמדנו, ראש
היסוד י', שהרי יסוד הוא ו'
קטנה, והקדוש ברנף הוא ו'
גדולה עליונה. ולכן כתוב ו"ו,
שתי וו"ם כאחד. והראש של
היסוד הזה הוא י'. וכשמרחקת
הגבירה מן המלך והברכות
נמנעות מן המלך, והזיוג לא
נמצא בראש היסוד, נוטל ו'
העליון את הראש הזה של
היסוד, שהוא י', ומשפיעו אליו,
ואז הוא ו"י, ו"י לכל, לעליונים
ולתחתונים.

ועל זה שנינו, מיום שתרכה
ירושלים לא נמצאו ברכות
בעולם, ואין לה יום שלא מצויים
בו קללות, שהרי הברכות
מנועות בכל יום. אמר לו, או כף:
או"י, או: הו"י (או הו) מה הוא?
אמר לו, כשהדבר תלוי בתשובה
ולא שבים, אז ה' העליונה נוטלת

מהיכלא דמלפא, ה' אחרא עלאה בגינה מנעת
ברכתא. וכדין כתיב, אהה כלה אתה עושה.
בגין דכד איהי (נ"א היא ה') אתמנעת מברכאן, ה'
אחרא מנעת לון מפלא. מאי טעמא. בגין
דברכאן לא משתפחי, אלא באתר דשריין דכר
ונוקבא.

ועל דא כתיב, (ירמיה כה) יי' מפרום ישאג וממעון
קדשו יתן קולו שאג ישאג על גוהו. על
גוהו ממש. דא מטרוניתא, ודא הוא ודאי.
ומאי אומר. אוי שהתברכתי את ביתי וכי'.
ביתי זיוגא דמטרוניתא. ודא הוא ודאי, ערות
אביך וערות אמך לא תגלה. דהא מפל סטרין
ערייתא הוא. וכדין, (ישעיה ג) לבשו שמים קדרות
ושק הושם פסותם דהא אתר אחסנת ברכאן
דמבויעין דנחלין דהוה נגדין ושקיין פדקא
חזו, אתמנעו.

תנינן, כד אתפרש מלפא ממטרוניתא, וברכאן
לא משתפחו, פדין אקרי ו"י. מאי
טעמא ו"י. דתניא, רישא דיסוד י', דהא יסוד
ו' זעירא הוא, וקודשא בריך הוא ו' רברבא
עלאה. ועל דא כתיב ו"ו תרין ווין פחדא,
ורישא דהאי יסוד י' הוא. וכד אתרחקת
מטרוניתא ממלפא, וברכאן אתמנעו ממלפא,
וזווגא לא אשתכח ברישא דיסוד, נטיל ו'
עלאה להאי רישא דיסוד דהוא י', ונגיד ליה
לגביה, פדין הוא ו"י, ו"י לכלא, לעלאין
ותתאין.

ועל דא תנינן, מיומא דאתחריב ירושלים,
ברכאן לא אשתכחו בעלמא, ולית לה
יום דלא אשתכח ביה לווטין, דהא ברכאן
אתמנעו בכל יום. אמר ליה, אי הכי, או"י
או הו"י, (נ"א או הו) מהו.

אמר ליה, כד מלה תליא בתשובה, ולא

אותם ומשפיעה לוא' וי' אליה, כי לא שבים, ואז נקרא הוי' הוי' כשהסתלק המלך למעלה למעלה, וצוחים בני אדם ואין משיגים בהם. ואותו העליון אהיה הוא השמיר, מעלה לו', וי' אליו, כי לא התקבלה תפלתו, אז נקרא אוי, שהרי א' עולה לו' וי', (שהיא א' עולה לה' לו' לי) ואז אין מצוינה תשובה, ולכן הסתלקה מהאזניות הללו ה', שהרי לא תלוי בתשובה.

ודאי פשהתרבו יותר חטאי העולם, ותשובה היתה תלויה בראשונה ולא רצו, אזי הסתלקה ה', וא' העלתה את וי' וי' אליו, ונקרא אוי. וכשחבר בית המקדש והתשובה הסתלקה (ולא מעלה), אזי צווחו ואמרו, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום. מה זה כי פנה היום? זהו היום העליון, שנקרא תשובה, שהסתלק ועבר ולא מצוי. אותו היום שנודע, לפשט הימין פגד הרשעים, והרי התפנה מהכל ולא נמצא, ולכן אמרו אוי ולא הוי'. כי נטו צללי ערב, שהרי נתנה רשות לגדולי הממנים של שאר העמים לשלט עליהם.

למנו, עלתה וי' למעלה למעלה, והיכל נשרף, והעם גלה, והגבירה גרשה, והבית נחרב. אמר כף שירד וי' למקומו, השיגים על ביתו והנה חרב, בקש את הגבירה, והנה התרחקה והלכה. ראה את היכלו, והנה נשרף. בקש את העם, והנה גלה. ראה את ברכות הנחלים העמקים שהיו שופעים, והנה נמנעו. ואז פתוב, (ישעיה כב) ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרח ולחגור שק. ואז לבשו שמם קדרות.

תיבין, כדין ה' עלאה נטיל לון, ואנגיד לואו וי', לגבה, (דף ע"ה ע"א) בגין דלא תיבין, כדין אקרי הוי'. הוי' כד אסתלק מלכא לעילא לעילא, וצווחין בני נשא ולא אשגח בהו. והוא עלאה אהיה טמירא, סליק לו', וי' לגביה, בגין דלא אתקביל צלותיה, כדין אקרי אוי, דהא א' סליק לגביה דו' וי'. (ס"א רחא א' סליק גביה לה' לו' לי) וכדין תשובה לא אשתכח. ועל דא אסתלק מאלין אתוון ה', דהא בתשובה לא תליא.

ודאי כד אסיאו חובי עלמא טפי, ותשובה הוה תליא בקדמיתא, ולא בעו, כדין אסתלק ה', וא' סליק לו' יו"ד לגביה, ואקרי אוי. וכד חריב פי מקדשא, ותשובה אסתלקת (ולא מעליא), כדין צווחו ואמרו, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום. מאי כי פנה היום. דא הוא יומא עלאה, דאקרי תשובה, דאסתלק ואתעבר, ולא שכיח. ההוא יומא דאשתמודע, לפשטא ימינא לקבלא חייבין, והא אתפני מפלא, ולא אשתכח, ועל דא אמרו אוי, ולא הוי'. כי נטו צללי ערב, דהא אתייהיב רשו לרברבי ממנן דשאר עמין, למשלט עליהו.

האנא, סליק וי' לעילא לעילא, והיכלא אתוקד, ועמא אתגלי, ומטרוניתא אתתרכת, וביתא אתחרבת. לבתר כד נחית וי' לאתריה, אשגח בביתיה והא אתחריב, בעי למטרוניתא, והא אתרחקת ואזלת. חמא להיכליה, והא אתוקד. בעא לעמא, והא אתגלי. חמא לברכאן דנחלין עמיקין דהו נגדין, והא אתמנעו. כדין פתיב, (ישעיה כב) ויקרא יי' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרח ולחגור שק. וכדין לבשו שמם קדרות.

כַּרְיִן ו' ה' (כ"א ו' ה') אַתְּנַגִּיד חַד לְקַבִּיל חַד. וְה' עֲלָאָה, נְגִיד מְבוּעֵי לְסִטְרָא אַתְרָא, וּבְרַפְאֵן לָא מְשַׁתְּכַחֵן. דְּהָא דְכַר וְנוֹקְבָא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ, וְלָא שְׂרִיין פְּחָדָא. פְּדִין (ירמיה כח) שְׂאג יִשְׂאג עַל גְּוָהוּ. בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבְכַה רַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכִיָּה תְקִיעָא בְּלַפְאֵי מִסְטְרָא חַדָּא, וְחֲדוּתָא בְּלַפְאֵי מִסְטְרָא אַחְרָא. דְּהָא שְׁמַעְנָא מְלִין, דְּלָא שְׁמַעְנָא עַד הַשְּׁתָּא, זַפְּאָה חוּלְקֵי.

עֲרוֹת אֲשֶׁת אַבִּיךָ לֹא תַגְלֶה, (ויקרא ח"ד) מָאן אֲשֶׁת אַבִּיךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא תַגְּיִן, פֶּל מְלוֹי דְּאוּרִייתָא סְתִים וְגַלְיָא, כְּמָה דְשָׂמָא קַדִּישָׁא סְתִים וְגַלְיָא, אוּרִייתָא דְהִיא שְׂמָא קַדִּישָׁא, הֲכִי נְמִי סְתִים וְגַלְיָא. הֲכָא כְלָא בְּאַתְגַּלְיָא, יְדִיעָא סְתִים כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. וְהָא קְרָא הֲכִי הוּא, אֲשֶׁת אַבִּיךָ: תָּאנָא, פֶּל זְמַנָּא דְּמִטְרוּנִיתָא אֲשַׁתְּכַחַת בְּמַלְפָּא, וַיִּנְקָא לָךְ, אַקְרִי אַמְךָ. הַשְּׁתָּא דְּאַתְגַּלְיָא עַמְךָ וְאַתְרַחַקַת מִן מַלְפָּא, אֲשֶׁת אַבִּיךָ אַתְקְרִי. אַנְתּוּ הִיא דְּמַלְפָּא קַדִּישָׁא לֹא אַתְפְּטַרַת בְּתְרוּכִין מְגִיָּה, אַנְתְּתִיָּה הִיא וְדָאִי. כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה ב) כֹּה אָמַר יְיָ אֵי זֶה סֵפֶר פְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיָּה. אֵלָּא וְדָאִי אַנְתּוּ הִיא דְּמַלְפָּא, אַף עַל גַּב דְּאַתְגַּלְיָא.

וְעַד דָּא פְּקִיד עָלָה תְרִי זְמַנִּי, פֶּד יִתְבָּא בְּמַלְפָּא בְּזוּגָא חַד, וְאַתְקְרִי אַמְךָ, דְכַתִּיב עֲרוֹת אַמְךָ לֹא תַגְלֶה, לָא תַעֲבִיד דִּיתְרַחֲקוּן דָּא מִן דָּא, וְתַשְׁתַּלַּח עַל חוּבְךָ, כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה ו) וּבְכַפְשֵׁעֲכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם. וְחַד, פֶּד הִיא בְּגִלוּתָא עַמְךָ, וְאַתְגַּלְיָא מְהִיכְלָא דְּמַלְפָּא, וְאַתְקְרִי אַנְתּוּ דְּמַלְפָּא. אַף עַל גַּב דְּאַתְרַחַקַת מְגִיָּה לֹא תַעֲבִיד בְּגִין דְּתַעֲדִי מִבִּינְךָ, וַיִּשְׁלֹטוּן כְּךָ שְׂנְאָךָ, וְלֹא תַסְתַּמַּר עַלְךָ בְּגִלוּתָא. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב עֲרוֹת אֲשֶׁת אַבִּיךָ

אִין ו' ה' (ר"י) נִמְשְׁכוּ אַחַד כְּנַגְדַּהּ אַחַד, וְה' הַעֲלִינָה הַשְּׁפִיעָה אֶת הַמַּעֲנִנּוֹת לְצַד הָאֲחֵר, וְהַבְּרָכוֹת לֹא נִמְצְאוּ, שְׁהָרִי לֹא נִמְצְאוּ וְהַזְכָּר וְהַנְּקִבָה וְלֹא שְׂרוּיִים כְּפֶאֱחַד. אִין שְׂאג יִשְׂאג עַל גְּוָהוּ. בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבְכַה רַבִּי אֶלְעָזָר. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכִיָּה תְקִיעָה בְּלַבִּי מִצַּד אַחַד, וְשְׂמַחָה בְּלַבִּי מִצַּד אַחֵר, שְׁהָרִי שְׁמַעְתִּי דְכָרִים שְׁלֹא שְׁמַעְתִּי עַד עַתָּה. אֲשֶׁרִי חֲלִקִי! עֲרוֹת אֲשֶׁת אַבִּיךָ לֹא תַגְלֶה. מִי זֶה אֲשֶׁת אַבִּיךָ? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי שְׂנִינּוּ, כֹּל דְּכָרִי הַתּוֹרָה נִסְתַּר וְנִגְלָה, כְּמוֹ שֶׁהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ נִסְתַּר וְנִגְלָה, הַתּוֹרָה שֶׁהִיא שֵׁם קְדוֹשׁ, כְּךָ גַם נִסְתַּר וְנִגְלָה. כָּאֵן הַכֹּל בְּנִגְלָה, יְדִיעָה נִסְתַּרְתָּ כְּמוֹ שְׂבָאֲרַנּוּ.

וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא כֶּף: אֲשֶׁת אַבִּיךָ - לְמַדְנּוּ, כֹּל זְמַן שֶׁהַגְּבִירָה נִמְצָאָת עִם הַמַּלְךְ וְהִיא מִיְנִיקָה אוֹתָךְ, נִקְרָאת אַמְךָ. בְּעַת שֶׁגַּלְתָּה עִמָּךְ וְהַתְרַחַקָה מִן הַמַּלְךְ, הִיא נִקְרָאת אֲשֶׁת אַבִּיךָ. אֲשֶׁת הַמַּלְךְ הַקְּדוֹשׁ לֹא נִפְטַרַת בְּגִירוּשִׁין מִמֶּנּוּ, הִיא וְדָאִי אֲשֶׁתּוּ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (א טו) כֹּה אָמַר ה' אֵי זֶה סֵפֶר פְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיָּה. אֵלָּא וְדָאִי שֶׁהִיא אֲשֶׁת הַמַּלְךְ, אַף עַל גַּב שֶׁגַּלְתָּה. וְכֵן צִוָּה עֲלֵיָה פְעַמִּים - כְּשִׁישָׁבָה עִם הַמַּלְךְ בְּזוּגָא אַחַד, וְנִקְרָאת אַמְךָ, שְׁכַתוּב עֲרוֹת אַמְךָ לֹא תַגְלֶה, אַל תַּעֲשֶׂה שִׁיתְרַחֲקוּן זֶה מִזֶּה וְתַשְׁלַח עַל חֻטְאָךְ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב וּבְכַפְשֵׁעֲכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם. וְאַחַד כְּשֶׁהִיא בְּגִלוּת עִמָּךְ וְגַלְתָּה מִהִכֵּל הַמַּלְךְ, וְנִקְרָאת אֲשֶׁת הַמַּלְךְ. אַף עַל גַּב שֶׁהַתְרַחַקָה מִמֶּנּוּ, אַל תַּעֲשֶׂה כְּדִי שְׂתוּזוּ מִבִּינְךָ וַיִּשְׁלֹטוּ כְּךָ

כְּךָ שְׂנְאָךָ, וְלֹא תַסְתַּמַּר עַלְךָ בְּגִלוּתָא. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב עֲרוֹת אֲשֶׁת אַבִּיךָ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

קול הזוהר
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ויזכה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.